У хмарах безу, що висять, як грона,
Над позолотою старих церков
Є затишок один — зелений схов
Для крові, що палає, мов корона.

Ти там була, знадлива й безборонна,
І голову свою з важких заков
Я увільнив і в серці поборов
Безумство беркута й злобу дракона.

До тебе підійшов я без крила;
Що ж ти, знімівши в показній покорі,
В мені шукала — змія чи орла?

Чому, пізнавши в збайдужілім зорі
Душі моєї пристрасті суворі,
Мене безумно й люто обняла?!